

Z Červeného Dvora až na konec světa

Bylo bylo. Psal se rok 2008 a já jsem seděl ve výkonu trestu v Ostravě nad Ohří. Za sebou jsem měl již dva pobyty v PL ČD a jeden úspěšný pokus v komunitě, kde jsem léčbu dokončil. V tuto dobu jsem na kulturní místnosti ve výkonu trestu a uviděl jsem film Útěk do divočiny – dodnes pro mě obrovská srdcovka. Pocit, umocněn místem a lidmi, vystřelil mojí fantazii do touhy po splynutí s přírodou, samotou, klidem a pokorou. Rozhodl jsem se, že až mě pustí z výkonu trestu, tak zažiju dobrodružství.

Jenže jako správnej recidivista se můj sen opět zhroutil v realitě a já se vrátil na ulici. Tato recidiva trvala asi šest let než jsem se rozhodl pro novou léčbu. Nastoupil jsem do TK Advaita, kde jsem spočinul 15 měsíců a léčbu úspěšně dokončil. Tam jsem si dal cíl - splnit si ten sen a poprvé v životě uvidět moře. V tu dobu jsem se seznámil s katolickým knězem a on mi poprvé řekl o cestě do Santiaga de Compostela. Přišlo mi to divný, ale zajímavý. Prostě jako já. Před pěti a půl lety začal vznikat plán na mojí pouť do Santiaga. V srdci padlo rozhodnutí a spojil se celý vesmír, abych to dokázal. Musel jsem být pokorný, trpělivý, odhodlaný, vytrvalý a tvrdě si jít za svým cílem. Moje poselství bylo dokázat nemožné. Nikdy jsem nebyl za hranicemi ČR, nikdy jsem nemluvil cizí řečí, nikdy jsem neviděl moře. Všecko toto jsem chtěl změnit, spolehnout se sám na sebe, začít žít v přítomném okamžiku, rozvíjet svojí spirituální část osobnosti a naslouchat svým citům, emocím a instinktům. No jo, to jsem ale nevěděl, co mě čeká.

Rozhodl jsem se 29.4.2018 vzít si svůj 20 kg baťoch, 17 letou závislost, ADHD a bipolární poruchu a vodnýt to k moři. Cesta do Santiaga de Compostela je to nejlepší rozhodnutí v mém životě a nikdy toho nebudu litovat, protože pouze ten, kdo dokáže změnit sebe, dokáže změnit i svět.

Na cestě se odehrálo to, co říkám na svých přednáškách a besedách, co říká život mně a co já chci říkat dál lidem, který pochybují o svých rozhodnutích. Půl roku samoty, přírody, elementů slunce, větru, vody a země mě naučilo poznat, kdo jsem, a to na naprosto jednoduchých principech lidského bytí. Uspokojoval jsem pouze své životní potřeby – jídlo, spánek, hygiena a psychická imunita. Každý den se odehrávaly zázraky v podobě dobra v lidech, mých vlastních předsudků a naučených vzorců, přítomnosti Božího souznění nebo nadpřirozené energie. Prostě toto neurčité To mi bylo zrcadlem v krizích a pro mě nepřekonatelných situacích. Přešel jsem pět zemí, ušel 3500 km, s rozpočtem 5 euro na den, a splnil jsem si svůj sen.

Zjistil jsem, že na konci každého zoufalství stojí trofej zvaná překonání, psychická a fyzická část mé osobnosti se urovnaly a já se vnitřně uzdravil. Nejenom, že jsem pochopil důvody své závislosti, ale i jako obyčejný člověk jsem dostal zpětnou vazbu na to, kdo jsem a cíl byl jasný – každý den vstát, teď

jsem lidi zvyklý slyšet slovo bojovat, a to je právě to, co já jsem již nechtěl. Přestal jsem bojovat sám se sebou a začal jsem vytrvale usilovat o to, aby se z boje stala výzva a ze života nádherná hra, která mě učí chápat své emoce. Každý, kdo tam nebyl by jistě mohl popírat má slova. Pro mě je ovšem otázka, zda-li nepopírá sám sebe. Neuměl jsem mluvit, a když mluvilo mé srdce, porozuměli mi všichni.

Z ateisty a skeptika jsem se stal odvážným mužem a přešel do dalšího životního období. Z toxika a narkomana, gamblera a alkoholika se stal odvážný, pokorný, duchaplný muž. Tímto děkuji jak přátelům, tak rodině, a tak i všem, co mě podporovali a zároveň těm, kteří pochybují, stěžují si, nemilují, nemaj odvahu změnit chod událostí → těm vzkazuji díky. Negativní motivace je taky motivací. Nejdůležitější ze všeho bylo uvědomění největší lidské síly a tou je pro mě mateřská láska (jako ta první, kterou člověk v životě pozná). Bez lásky je člověk nemocný, tak jako jsem byl já, neboť jsem neměl odvahu milovat sám sebe. Některé věci, které se po cestě staly nazývám zázraky, protože tolik slz z radosti, z překonání, z každodenního bytí, ta chuť čaje, kávy, jídla a lidského objetí mi ukázala, že stačí strašně málo, aby byl člověk spokojený sám se sebou. Bez režimu, disciplíny, jasných hranic a respektování pravidel bych to nikdy nedokázal. Máme každý možnost udělat správnou věc, ale vždycky to začíná maličkostma.

Cesta do Santiaga je cesta ke spiritualitě, víře a bytí sám se sebou a až na konci jsem pochopil, že v cíli je nejdůležitější to, co se stalo po cestě. Zůstal jsem v katedrále před sv. Jakubem a se vší úctou jsem mu poděkoval za jeho ochranu, pomoc a otevření mé spirituální stránky osobnosti. I na cestě se o mě pokoušely chutě, ale věděl jsem že na drogy, alkohol, ani hazard tam není místo. Největší poděkování mně samotnému zato, že jsem dokázal opustit domov, práci, vztahy, město a vydal se na dobrodružství, které si s sebou odnesu do dalšího života. Žádný stav na drogách, alkoholu, ani hře mi nikdy nedaly takový pocit štěstí jako noc strávená na pláži u Atlantického oceánu na konci světa. Západ slunce, teplý písek, mořské vlny, zvuk racků a slaný vzduch mi řekli: „Nebejt toho, kdo si byl, nejsi teď tady.“ A tím se veškerá má sebelítost rozplynula a já zůstal pevný, odhodlaný a rozhodně jsem věděl, že nejsem na své poslední pouti. Takže díky PL Červený Dvůr, DC Prevent, TK Advaita a vlastně i vám všem, kdo usilujete o to být lepšími lidmi, protože abstinence dělá z lidí lepší bytosti. Však se podívejte na děti – jediný opravdoví abstinenti na tomto světě.

Olda, oddělení B.

